

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL ATHANASIOS RANTOS
prezentate la 24 februarie 2022¹

Cauza C-99/21 P

**Danske Slagtermestre
împotriva**

Comisiei Europene

„Recurs – Ajutoare de stat – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Regim privind contribuțiile pentru colectarea apelor uzate – Plângere – Decizie prin care se constată inexistența unui ajutor de stat – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Calitate procesuală activă – Articolul 263 al patrulea paragraf TFUE – Act normativ care nu presupune măsuri de executare – Afectare directă”

I. Introducere

1. Prin recursul formulat, Danske Slagtermestre solicită anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 1 decembrie 2020, Danske Slagtermestre/Comisia (T-486/18, nepublicată, denumită în continuare „ordonanța atacată”, EU:T:2020:576), prin care acesta a respins ca inadmisibilă acțiunea sa având ca obiect anularea Deciziei C(2018) 2259 final a Comisiei Europene din 19 aprilie 2018 privind ajutorul de stat SA.37433 (2017/FC) – Danemarca (denumită în continuare „decizia în litigiu”), prin care se declară, la închiderea fazei preliminară de examinare, că contribuția instituită prin lov nr. 902/2013 om ændring af lov om betalingsregler for spildevandsforsyningsselskaber m.v. (Betalingsstruktur for vandafledningsbidrag, bemyndigelse til opgørelse af særbidrag for behandling af særlig forurennet spildevand m.v.) [Legea nr. 902/2013 de modificare a Legii privind stabilirea normelor referitoare la contribuțiile datorate operatorilor de epurare a apelor uzate (structura contribuțiilor pentru evacuarea apelor uzate, prin care se autorizează instituirea unor contribuții speciale pentru epurarea apelor uzate poluate în mod specific etc.)] din 4 iulie 2013 (denumită în continuare „măsura în litigiu”) nu constituie un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

2. Această cauză oferă Curții ocazia de a preciza condițiile de admisibilitate a unei acțiuni formulate de concurenții beneficiarilor unor măsuri de ajutor în cadrul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE și în special noțiunile de „afectare directă” și de „măsuri de executare”, astfel cum au fost interpretate de Curte în Hotărârea din 6 noiembrie 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci².

¹ Limba originală: franceza.

² C-622/16 P-C-624/16 P, denumită în continuare „Hotărârea Montessori”, EU:C:2018:873.

II. Istoricul litigiului

3. Danske Slagtermestre este o asociație profesională ce reprezintă micile măcelării, abatoare, comercianți cu ridicata și întreprinderi de procesare daneze. La 26 septembrie 2013, aceasta a depus o plângere la Comisie, pentru motivul că Regatul Danemarcei ar fi acordat, prin adoptarea măsurii în litigiu, un ajutor de stat în favoarea marilor abatoare sub forma unei reduceri a contribuțiilor pentru colectarea apelor uzate.

4. Această măsură a modificat sistemul de contribuții pentru colectarea apelor uzate³ și a instituit un model regresiv „în trepte” care prevede un tarif la metru cub de ape uzate în funcție de volumul de ape uzate evacuat în trei tranșe (denumit în continuare „sistemul în trepte”), dintre care prima corespunde unui consum de apă mai mic sau egal cu 500 m³ pe an pentru fiecare bun imobil, a doua corespunde părții din consumul de apă cuprinse între 500 m³ și 20 000 m³ pe an pentru fiecare bun imobil și prevede un tarif pe metru cub cu 20 % mai mic decât cel din prima tranșă, iar a treia corespunde părții din consumul de apă care depășește 20 000 m³ pe an pentru fiecare bun imobil și prevede un tarif pe metru cub cu 60 % mai mic decât cel din prima tranșă⁴.

5. La închiderea fazei preliminare a procedurii, Comisia a adoptat decizia în litigiu, prin care a apreciat că noua tarifare instituită prin măsura în litigiu nu constituia un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

III. Procedura în fața Tribunalului și ordonanța atacată

6. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 15 august 2018, reclamanta a introdus o acțiune întemeiată pe articolul 263 TFUE, prin care a solicitat anularea deciziei în litigiu.

7. Prin ordonanța atacată, Tribunalul a declarat acțiunea inadmisibilă, pentru motivul că reclamanta nu avea calitate procesuală activă, nici în nume propriu, nici în calitate de reprezentant al intereselor membrilor săi. În special, Tribunalul a statuat că reclamanta nu avea calitate procesuală activă prin statutul său de parte interesată (întrucât nu a invocat în acțiunea sa încălcarea drepturilor sale procedurale) și nici prin afectarea directă și individuală a membrilor săi.

8. În ceea ce privește, mai exact, admisibilitatea acestei acțiuni, în sensul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE⁵, Tribunalul, recunoscând totodată că decizia în litigiu constituia un „act normativ” în sensul acestei dispoziții (punctele 94-96 din ordonanța atacată), a statuat că decizia menționată nu o privea în mod direct pe reclamantă (punctele 97-104 din această ordonanță), astfel încât acțiunea introdusă de ea era inadmisibilă, fără a fi necesar să se stabilească dacă această decizie presupunea măsuri de executare (punctul 105 din ordonanța menționată).

³ Înainte de intrarea în vigoare a acestei legi, legislația daneză prevedea o redevență unitară pe metru cub de apă pentru toți consumatorii de apă, indiferent de sectorul lor de activitate, racordați la aceeași stație de epurare, independent de consumul lor.

⁴ Mai precis, în cadrul sistemului în trepte, consumatorii care se încadrează în a treia tranșă plătesc mai întâi tariful prevăzut pentru prima tranșă (până ce consumul lor de apă depășește cei 500 m³), apoi tariful prevăzut pentru a doua tranșă (până ce consumul lor depășește cei 20 000 m³) și, în sfârșit, își plătesc contribuția pentru apele uzate conform tarifului prevăzut pentru a treia tranșă.

⁵ Este vorba despre ipoteza unei acțiuni îndreptate împotriva unui act normativ care îl privește direct pe reclamant și care nu presupune măsuri de executare.

IV. Procedura în fața Curții și concluziile părților

9. La 17 februarie 2021, Danske Slagtermestre a introdus recurs împotriva ordonanței atacate. Aceasta solicită Curții anularea ordonanței menționate⁶.

10. Comisia, susținută de Regatul Danemarcei, solicită Curții respingerea recursului și obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

11. De asemenea, părțile au răspuns în scris la întrebările adresate de Curte. Aceasta din urmă a decis să se pronunțe fără organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor, conform articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

V. Analiză

12. În susținerea recursului formulat, Danske Slagtermestre invocă cinci motive întemeiate în esență pe interpretarea și aplicarea greșite de către Tribunal a condiției „afectării directe”, în sensul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, astfel cum a fost interpretată de Curte în Hotărârea Montessori.

13. Comisia exprimă, cu titlu introductiv, îndoielei cu privire la admisibilitatea recursului, pentru motivul că concluziile formulate de recurentă vizează numai anularea ordonanței atacate, în timp ce, potrivit articolului 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, pe calea recursului se urmărește admiterea, în tot sau în parte, a concluziilor formulate în primă instanță. Cu privire la fond, Comisia, susținută de guvernul danez, solicită, cu titlu principal, respingerea recursului și, cu titlu subsidiar, în ipoteza în care Curtea ar aprecia că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în ceea ce privește aprecierea afectării directe a recurentei, respingerea recursului pentru motivul că decizia în litigiu este un act normativ care presupune măsuri de executare în sensul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, prin înlocuirea motivelor ordonanței atacate.

14. În ceea ce privește, cu titlu introductiv, admisibilitatea recursului în sensul articolului 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, este adevărat că, deși recurenta nu solicită în mod expres admiterea capetelor de cerere prezentate în primă instanță, chiar anularea deciziei în litigiu⁷, considerăm că concluziile recurentei nu pot fi privite altfel decât că urmăresc în esență același rezultat, cu riscul de a se da altfel dovadă de un formalism excesiv⁸. Prin urmare, considerăm că recursul este admisibil.

15. În cele ce urmează, vom analiza mai întâi cele cinci motive de recurs referitoare la aprecierea de către Tribunal a afectării directe a recurentei (secțiunea A). În continuare, vom examina admisibilitatea acțiunii în primă instanță în ipoteza în care Curtea, urmând raționamentul pe care i-l propunem, pronunță anularea ordonanței atacate (secțiunea B) în ceea ce privește, pe de o

⁶ Observăm că recurenta nu solicită admiterea acțiunii formulate în primă instanță și nici obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în fața celor două instanțe.

⁷ Aceasta solicită pur și simplu anularea ordonanței atacate, în conformitate cu articolul 169 din Regulamentul de procedură.

⁸ A se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2020, Inclusion Alliance for Europe/Comisia (C-378/16 P, EU:C:2020:575, punctele 57-60). Pe de altă parte, întrucât recursul privește numai admisibilitatea acțiunii, în ipoteza în care recursul este admis nu poate exista vreo îndoială în legătură cu faptul că concluziile prezentate în primă instanță cu privire la anularea deciziei în litigiu rămân în întregime relevante, cu atât mai mult cu cât, potrivit propunerilor noastre, acțiunea va trebui trimisă Tribunalului pentru a se pronunța asupra temeiniciei acțiunii.

parte, afectarea directă a recurente (secțiunea B.1) și, pe de altă parte, problema eventualei lipse a unor măsuri de executare, care nu a fost analizată de Tribunal în ordonanța atacată (secțiunea B.2).

A. Cu privire la recurs

16. Cele cinci motive de recurs, care trebuie analizate împreună, se întemeiază, primul, pe o aplicare greșită a noțiunii de „afectare directă”, al doilea, pe faptul că Tribunalul a confundat aprecierea afectării directe cu cea a afectării individuale, al treilea, pe faptul că criteriile stabilite prin Hotărârea Montessori referitoare la afectarea directă sunt îndeplinite în speță, al patrulea, pe faptul că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că recurenta nu demonstrase că membrii săi au fost supuși unei concurențe denaturate și, al cincilea, pe faptul că Tribunalul a interpretat în mod eronat criteriile referitoare la afectarea individuală, presupunând că acestea sunt pertinente pentru aprecierea ei.

1. Cu privire la criteriul afectării directe, astfel cum a fost interpretat de jurisprudența Curții

17. Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 263 al patrulea paragraf TFUE prevede că orice persoană fizică sau juridică poate formula, în condițiile prevăzute la primul și al doilea paragraf, o acțiune împotriva actelor al căror destinatar este (prima ipoteză) sau care o privesc direct și individual (a doua ipoteză)⁹, precum și împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare (a treia ipoteză)¹⁰.

18. În plus, întrucât expresia „care o privește direct” apare în mod identic în a doua și în a treia ipoteză prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, s-a statuat deja că noțiunea de „afectare directă” care se încadrează în a treia ipoteză nu poate face obiectul unei interpretări mai restrictive decât cea care ține de a doua ipoteză¹¹.

19. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, condiția conform căreia decizia care face obiectul acțiunii trebuie să privească direct o persoană fizică sau juridică, astfel cum este prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, impune ca două criterii să fie îndeplinite cumulativ, și anume ca măsura contestată, pe de o parte, să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a particularului și, pe de altă parte, să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea Uniunii, fără aplicarea altor norme intermediare¹².

20. În ceea ce privește normele privind ajutoarele de stat, trebuie subliniat că acestea au ca obiectiv protecția concurenței. Astfel, în acest domeniu, faptul că o decizie a Comisiei lasă intacte efectele măsurilor naționale despre care reclamantul a susținut, într-o plângere adresată acestei instituții, că nu erau compatibile cu acest obiectiv și că îl puneau într-o situație concurențială

⁹ Această ipoteză este în esență identică cu cea prevăzută anterior la articolul 230 CE (și chiar înainte, la articolul 173 CEE), potrivit căreia orice persoană fizică sau juridică poate formula o acțiune împotriva deciziilor care, deși luate sub aparența unui regulament sau a unei decizii adresate unei alte persoane, o privesc în mod direct și individual.

¹⁰ Această a treia ipoteză a fost adăugată prin Tratatul de la Lisabona pentru a extinde condițiile de admisibilitate a acțiunilor în anulare formulate de persoane fizice și juridice împotriva tuturor actelor cu aplicabilitate generală, cu excepția actelor legislative (a se vedea în acest sens Hotărârea Montessori, punctele 26 și 27).

¹¹ A se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Deutsche Lufthansa/Comisia (C-453/19 P, EU:C:2021:608, punctele 82-84).

¹² A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 42 și jurisprudența citată. Situația este aceeași atunci când posibilitatea ca destinatarii săi să nu dea curs unui act al Uniunii este pur teoretică, neexistând nicio îndoială cu privire la intenția lor de a acționa în conformitate cu acesta (a se vedea Hotărârea din 5 mai 1998, Dreyfus/Comisia, C-386/96 P, EU:C:1998:193, punctul 44).

dezavantajoasă permite să se concluzioneze că această decizie afectează direct situația sa juridică, în special dreptul său, rezultat din dispozițiile Tratatului FUE în materia ajutoarelor de stat, de a nu suferi o concurență denaturată prin măsurile naționale în cauză¹³.

21. Referitor, mai precis, la aplicarea primului dintre cele două criterii enunțate la punctul 19 din prezentele concluzii, Curtea a precizat că, deși nu este de competența instanței Uniunii, în stadiul examinării admisibilității unei acțiuni, să se pronunțe în mod definitiv cu privire la raporturile de concurență dintre un reclamant și beneficiarii măsurilor naționale examinate într-o decizie a Comisiei în materie de ajutoare de stat, precum decizia în litigiu, afectarea directă a unui astfel de reclamant nu poate fi totuși dedusă din simplul caracter potențial al unei relații de concurență¹⁴.

22. Astfel, în măsura în care condiția referitoare la afectarea directă impune ca actul contestat să producă direct efecte asupra situației juridice a reclamantului, instanța Uniunii este obligată să verifice dacă acesta din urmă „a expus în mod pertinent motivele pentru care decizia Comisiei este susceptibilă să îl pună într-o situație concurențială dezavantajoasă și, prin urmare, să producă efecte asupra situației sale juridice”¹⁵.

23. Aplicarea acestui criteriu, astfel cum a fost interpretat prin jurisprudența Curții și în special prin Hotărârea Montessori, trebuie analizată aici.

24. Amintim în această privință că, în jurisprudența anterioară intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, aprecierea afectării directe în sensul celei de a doua ipoteze prevăzute la articolul 230 al patrulea paragraf CE (devenit articolul 263 al patrulea paragraf TFUE), adesea marginală în raport cu cea a afectării individuale¹⁶, era concentrată mai degrabă pe al doilea criteriu al afectării directe, și anume lipsa unei marje de apreciere a autorităților responsabile cu punerea în aplicare¹⁷, în timp ce orice analiză a efectelor materiale ale măsurii în litigiu era luată în considerare în principal din punctul de vedere al afectării individuale. Ca urmare a introducerii celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE prin Tratatul de la Lisabona, instanța Uniunii, chemată să examineze condiția afectării directe a unui reclamant, independent de orice considerație privind afectarea sa individuală, a interpretat acest criteriu într-un mod din ce în ce mai exigent¹⁸, ținând seama de elemente de natură factuală care sunt foarte apropiate, în esență, de cele care au făcut până atunci parte din examinarea afectării individuale¹⁹.

25. Totuși, în pofida acestor evoluții jurisprudențiale, nu se poate nega, în opinia noastră, că aprecierea afectării directe este legată, în mod preponderent, de elemente de natură juridică, astfel cum aceasta reiese din chiar modul de redactare a formulei utilizate în mod constant de

¹³ A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 43 și jurisprudența citată.

¹⁴ A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 46 și jurisprudența citată.

¹⁵ A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 47 și jurisprudența citată.

¹⁶ A se vedea în special Hotărârea din 12 iulie 1990, COFAZ/Comisia (C-169/84, EU:C:1990:301, punctul 30).

¹⁷ A se vedea în special Hotărârea din 17 ianuarie 1985, Piraiki-Patraiki și alții/Comisia (11/82, EU:C:1985:18, punctele 7-10), și Hotărârea din 12 iulie 1990, COFAZ/Comisia (C-169/84, EU:C:1990:301, punctul 30).

¹⁸ Deși, astfel cum s-a precizat în jurisprudența citată la punctul 18 din prezentele concluzii, noțiunea de „afectare directă” care se încadrează în a treia ipoteză prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE nu poate face obiectul unei interpretări mai restrictive decât cea care ține de a doua ipoteză a acestei dispoziții.

¹⁹ A se vedea printre altele Noël, V., și Thomas, S., „Locus Standi in State Aid Litigation After Montessori”, în *European State Aid Law Review*, nr. 4, 2021, p. 528, precum și Caranta, R., „Knock, and it shall be opened unto you: Standing for non-privileged applicants after Montessori”, în *Common Market Law Review*, nr. 58, 2021, p. 173 și 174. Hotărârea Montessori nu ne pare scutită de critici ca atare în această privință, întrucât formularea utilizată de Curte la punctele 46 și 47 din această hotărâre pentru a preciza criteriile referitoare la condiția afectării directe este foarte asemănătoare celei utilizate tot de ea la punctul 28 din Hotărârea din 12 iulie 1990, COFAZ/Comisia (C-169/84, EU:C:1990:301) în scopul examinării, foarte diferite, a afectării individuale.

Curte, și anume condiția ca măsura contestată să producă în mod direct efecte *asupra situației juridice* a particularului²⁰, în timp ce condiția afectării individuale presupune o adevărată apreciere materială a situației de fapt a reclamantului, întemeiată în principal pe indicatori de natură economică²¹.

2. Cu privire la aprecierea Tribunalului referitoare la afectarea directă a recurentei

26. În primul rând, Tribunalul, după ce a amintit, referindu-se la principiile stabilite prin Hotărârea Montessori, că, în ceea ce privește problema dacă decizia atacată produce în mod direct efecte asupra situației juridice a reclamantei, „instanța Uniunii este obligată să verifice dacă aceasta *a expus în mod pertinent motivele* pentru care decizia Comisiei este susceptibilă să o pună într-o situație concurențială dezavantajoasă și, prin urmare, să producă efecte asupra situației sale juridice”²², a arătat, făcând trimitere la punctele 71-77 din ordonanța atacată, că, „în speță, reclamanta nu *demonstrase* că membrii săi, chiar care dintre ei, ar fi afectați în mod concret de măsura în discuție și cu atât mai puțin care ar fi consecințele acesteia asupra poziției lor concurențiale” și a concluzionat că „[r]eclamanta nu *stabilise*, așadar, în mod pertinent că decizia atacată era susceptibilă să îi pună pe membrii săi într-o situație concurențială dezavantajoasă și că, prin urmare, această decizie afecta direct situația lor juridică, în special dreptul lor de a nu suferi pe piața relevantă o concurență denaturată prin măsura respectivă”²³.

27. Astfel cum arată recurenta, prin utilizarea verbelor „a demonstra” și „a stabili”, considerăm că Tribunalul a supus condiția afectării directe în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE unor cerințe care le depășesc pe cele care decurg din interpretarea dată de Curte acestei condiții în Hotărârea Montessori. Într-adevăr, în hotărârea menționată, Curtea a precizat efectiv că, dacă afectarea directă a unui reclamant nu poate fi dedusă din simplul caracter potențial al unei relații de concurență²⁴, ea este chemată să verifice dacă reclamantul „a expus în mod pertinent” că există „caracterul potențial al unei situații concurențiale dezavantajoase”²⁵. Or, avem îndoieli serioase că aplicarea acestui principiu în speță presupune că recurenta era obligată să „demonstreze” că unii dintre membrii săi „ar fi afectați în mod concret de măsura în discuție” și „care ar fi consecințele acesteia asupra poziției lor concurențiale”.

28. Considerăm astfel că aprecierea Tribunalului este afectată de o eroare de drept în raport cu interpretarea dată de Curte în Hotărârea Montessori.

²⁰ Pentru precizie, ne referim la primul dintre cele două criterii ale acestei condiții, al doilea, a cărui prezență nu este contestată în speță, fiind că măsura contestată nu lasă nicio putere de apreciere destinatarilor responsabili cu punerea sa în aplicare (a se vedea punctele 19 și 23 din prezentele concluzii).

²¹ Avocatul general Wathelet, în cauza Montessori, propusese o distincție clară între afectarea directă și afectarea individuală, întemeiată pe faptul că aceste două condiții se refereau la situația *juridică* a reclamantului (măsura contestată trebuie să producă efecte direct asupra *situației sale juridice*) și la situația *factuală* a acestuia (măsura trebuie să afecteze reclamantul în considerarea unei *situații de fapt*, care îl caracterizează în raport cu orice altă persoană) (Concluziile avocatului general Wathelet prezentate în cauzele conexe Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:229, punctul 57 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, Curtea nu a confirmat o distincție atât de clară în Hotărârea Montessori.

²² A se vedea punctul 102 din ordonanța atacată (sublinierea noastră).

²³ A se vedea punctul 103 din ordonanța atacată (sublinierea noastră).

²⁴ A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 46.

²⁵ A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 47.

29. În al doilea rând și în orice caz, pentru a evita limitarea la o apreciere excesiv de formalistă, trebuie să se verifice dacă, independent de criteriul utilizat, elementele evocate de Tribunal sunt totuși suficiente pentru a susține concluzia potrivit căreia recurenta nu a „expus în mod pertinent motivele pentru care decizia Comisiei este susceptibilă să o pună într-o situație concurențială dezavantajoasă”.

30. Astfel cum arată recurenta, în ceea ce privește aprecierea referitoare la lipsa *afectării directe* a membrilor săi în speță, la punctul 103 din ordonanța atacată, Tribunalul se limitează să facă trimitere la punctele 71-77 din aceasta, care privesc în mod explicit aprecierea, cu totul diferită, referitoare la lipsa *afectării individuale* a membrilor²⁶.

31. Aceste puncte din ordonanța atacată privesc în esență „demonstrarea unei atingeri substanțiale aduse poziției pe piață a unui concurent”. Or, criteriul „afectării substanțiale a poziției concurențiale” a recurente, relevant pentru analiza afectării individuale, constituie un parametru incontestabil diferit de cel al „caracterului potențial al unei situații concurențiale dezavantajoase”, relevant pentru analiza afectării directe. Astfel, potrivit jurisprudenței constante a Curții citate la punctul 69 din ordonanța atacată, *pentru a stabili afectarea sa individuală*, o întreprindere nu se poate prevala numai de calitatea sa de concurentă în raport cu întreprinderea beneficiară, ci trebuie să dovedească, în plus, că se află într-o situație de fapt care o individualizează ca și cum ar fi destinatarul deciziei în litigiu²⁷, în timp ce, *pentru a stabili afectarea sa directă*, este suficient ca o asemenea întreprindere să expună în mod pertinent motivele pentru care decizia Comisiei este susceptibilă să o pună într-o situație concurențială dezavantajoasă și, prin urmare, să producă efecte asupra situației sale juridice²⁸.

32. Desigur, după cum arată Comisia în speță, nu se poate exclude că elementele pe care se întemeiază aprecierea lipsei afectării individuale a membrilor recurente sau mai degrabă unele dintre elementele respective ar putea fi de asemenea pertinente pentru a stabili dacă aceasta nu „a expus în mod pertinent motivele pentru care decizia Comisiei este susceptibilă să o pună într-o situație concurențială dezavantajoasă”. Tribunalul nu a furnizat însă nici cea mai mică explicație în această privință.

33. De altfel, este clar în opinia noastră că elementele evocate de Tribunal, la punctele 71-77 din ordonanța atacată, nu pot susține concluzia acestuia în ceea ce privește lipsa afectării directe a membrilor recurente²⁹.

34. Astfel, mai întâi, contrar concluziilor Tribunalului prezentate la punctele 71, 72 și 74 din ordonanța atacată, aprecierea afectării directe a recurente nu trebuie să se întemeieze pe cifre concrete ale cotelor de piață și nici pe cifra de afaceri sau pe veniturile membrilor acesteia.

²⁶ A se vedea punctele 70 și 78 din ordonanța atacată. Prin urmare, Tribunalul a efectuat, pentru a utiliza cuvintele avocatului general Wathelet, o „denaturare a condiției privind afectarea directă” (Concluziile avocatului general Wathelet prezentate în cauzele conexe Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:229, punctul 58).

²⁷ A se vedea în special Hotărârea din 22 decembrie 2008, British Aggregates/Comisia (C-487/06 P, EU:C:2008:757, punctul 48 și jurisprudența citată).

²⁸ A se vedea punctul 22 din prezentele concluzii. Este, așadar, evident că cele două condiții rămân diferite și că cerințele prevăzute pentru stabilirea afectării individuale rămân, în principiu, substanțial diferite de cele referitoare la afectarea directă.

²⁹ În ceea ce privește, pe de altă parte, lipsa, constatată de Tribunal la punctul 73 din ordonanța atacată, a demonstrării repercutării redevențelor pentru tratarea apelor uzate asupra prețurilor pe care membrii recurente le pot factura efectiv clienților lor sau oferi furnizorilor lor, este suficient să se constate că examinarea efectului concret al unui ajutor de stat asupra situației concurențiale a recurente nu este un criteriu pertinent pentru a aprecia admisibilitatea unei acțiuni, întrucât nu este de competența instanței Uniunii să se pronunțe în mod definitiv, în acest stadiu, asupra raporturilor de concurență dintre recurentă și beneficiarii măsurilor de ajutor, ci să verifice dacă recurenta a expus în mod pertinent motivele pentru care decizia Comisiei este *susceptibilă să o pună într-o situație concurențială dezavantajoasă* (a se vedea jurisprudența citată la punctele 20 și 21 din prezentele concluzii).

Aprecierea respectivă nu necesită, contrar concluziilor Tribunalului enunțate la punctele 73 și 75 din ordonanța atacată, nici demonstrarea repercutării redevențelor pentru tratarea apelor uzate asupra prețurilor aplicate de membrii recurenței clienților lor sau oferite furnizorilor lor³⁰.

35. În continuare, la punctul 76 din ordonanța atacată, Tribunalul a solicitat în esență o analiză comparativă a dezavantajelor măsurii în termeni de competitivitate în privința întreprinderilor daneze de mari dimensiuni și a avantajelor care decurg din diminuarea costurilor întreprinderilor mici și mijlocii daneze în raport cu întreprinderile concurente stabilite în alte state membre. Or, deși o astfel de analiză ar putea fi pertinentă pentru a stabili o denaturare a concurenței, care constituie unul dintre elementele constitutive ale noțiunii de „ajutor de stat”, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, nu considerăm că aceasta este necesară pentru aprecierea afectării directe a membrilor recurenței³¹.

36. În sfârșit, este evident, astfel cum am amintit la punctul 31 din prezentele concluzii, că criteriul afectării substanțiale a poziției concurențiale a membrilor recurenței, evocat la punctele 77 și 78 din ordonanța atacată, se referă la un criteriu tipic privind afectarea individuală³².

37. Prin urmare, considerăm că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în aprecierea afectării directe a recurenței atunci când a motivat, în esență, lipsa afectării directe a membrilor săi prin lipsa afectării individuale a acestora.

38. Propunem, așadar, admiterea primului motiv și, în consecință, anularea ordonanței atacate.

B. Cu privire la acțiunea în primă instanță

39. Conform articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care anulează decizia Tribunalului, Curtea poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia.

40. Deși Curtea nu este în măsură, în acest stadiu al procedurii, să se pronunțe cu privire la fondul acțiunii introduse la Tribunal, ea dispune, în schimb, de elementele necesare pentru a se pronunța în mod definitiv asupra admisibilității respectivei acțiuni împotriva deciziei în litigiu. Astfel, problema calității procesuale active a recurenței în sensul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 TFUE a făcut obiectul unei dezbateri în contradictoriu în fața Tribunalului, iar examinarea sa nu necesită adoptarea niciunei măsuri suplimentare de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească a dosarului.

41. Prin urmare, trebuie mai întâi să se examineze admisibilitatea acțiunii în primă instanță pentru ca, în continuare, în ipoteza în care această acțiune se dovedește admisibilă, să o trimită spre rejudecare Tribunalului pentru ca acesta din urmă să se poată pronunța pe fond.

³⁰ Pe de altă parte, Curtea a statuat recent că, reproșând în esență recurenței că nu a definit piețele pe care ar fi fost adusă atingere poziției sale concurențiale, arătând că aceasta nu furnizează nicio informație cu privire la dimensiunea și la structura lor și nici la concurenții prezenți pe aceste piețe, Tribunalul depășise cerințele ce rezultă din jurisprudența în materia afectării individuale (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, Deutsche Lufthansa/Comisia, C-453/19 P, EU:C:2021:608, punctele 63 și 64). De altfel, considerăm că o analiză atât de detaliată a pieței și a repercusiunilor măsurilor contestate asupra poziției operatorilor nu este necesară pentru a stabili existența unei denaturări a concurenței, care constituie unul dintre elementele constitutive ale noțiunii de „ajutor de stat”, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

³¹ Ne întrebăm, în trecere, dacă această analiză nu este necesară nici în ceea ce privește condiția afectării individuale.

³² Reiese, în schimb, din jurisprudența constantă evocată la punctul 21 din prezentele concluzii că, dacă afectarea directă nu se poate deduce din simplul caracter potențial al unei relații de concurență, este suficientă în această privință o relație de concurență dovedită.

42. În speță, Tribunalul a respins acțiunea ca fiind inadmisibilă pentru lipsa calității procesuale active a recurenteii, în primul rând din cauza afectării propriilor interese în calitate de asociație și, în al doilea rând, în calitate de reprezentantă a intereselor membrilor săi, în ceea ce privește calitatea lor procesuală activă în sensul fiecăreia dintre ipotezele prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.

43. Vom examina de la bun început admisibilitatea acțiunii în ceea ce privește calitatea procesuală activă a recurenteii în calitate de reprezentantă a intereselor membrilor săi în ceea ce privește a treia ipoteză prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE. Întrucât calificarea deciziei atacate drept „act normativ” nu este în discuție și nu a fost de altfel contestată³³, ne vom concentra analiza asupra afectării directe a recurenteii (secțiunea B.1) și asupra inexistenței unor măsuri de executare (secțiunea B.2).

1. Cu privire la afectarea directă a recurenteii

44. Cu titlu introductiv, amintim că, pentru ca un particular să fie afectat în mod direct, este necesar ca măsura contestată, pe de o parte, să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a acestui particular și, pe de altă parte, să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea Uniunii, fără aplicarea altor norme intermediare³⁴.

45. Întrucât a doua parte a acestei condiții nu este discutată cu adevărat în speță³⁵, ne vom concentra analiza asupra aspectului dacă decizia în litigiu produce în mod direct efecte asupra situației juridice a recurenteii și, mai precis, a membrilor săi.

46. În conformitate cu concluziile jurisprudenței citate la punctele 21 și 22 din prezentele concluzii, trebuie să se verifice dacă recurenta a „expus în mod pertinent motivele pentru care decizia în litigiu este susceptibilă să îi pună pe membrii săi într-o situație concurențială dezavantajoasă și, prin urmare, să producă efecte asupra situației sale juridice”.

47. La punctul 50 din Hotărârea Montessori, Curtea a recunoscut că reclamantii îndeplineau aceste cerințe, susținând motivele lor și „aducând dovezi în acest sens și fără a fi contrași cu privire la acest aspect de Comisie”. În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, recurenții susțineau că unitățile deținute de fiecare dintre ei erau situate în imediata vecinătate a unor entități care desfășurau activități asemănătoare și care activau, așadar, pe aceeași piață de servicii și pe aceeași piață geografică și că aceste entități erau, *a priori*, eligibile pentru măsurile în litigiu. Prin urmare, considerăm că Curtea s-a limitat în esență să constate că recurenții invocasera existența unei relații de concurență cu beneficiarii potențiali ai măsurii în cauză.

³³ Astfel, asemenea deciziei care a făcut obiectul Hotărârii Montessori, decizia în litigiu are ca obiect să nu considere măsura în litigiu ca fiind un ajutor de stat incompatibil în sensul articolului 107 TFUE și are, așadar, o aplicabilitate generală, nefiind însă un act legislativ. Prin urmare, aceasta constituie un „act normativ” în sensul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea Montessori, punctele 22-33).

³⁴ A se vedea punctul 19 din prezentele concluzii și jurisprudența citată.

³⁵ Astfel, potrivit jurisprudenței constante, o decizie prin care se constată că o măsură de stat nu constituie un ajutor de stat, la fel ca decizia în litigiu, își produce efectele juridice într-un mod pur automat doar în temeiul reglementării Uniunii și în lipsa aplicării altor norme intermediare (a se vedea în acest sens Hotărârea Montessori, punctul 54).

48. Aceleași cerințe, care necesită o apreciere de la caz la caz, au fost interpretate într-un mod mai mult sau mai puțin larg în jurisprudența ulterioară a Tribunalului³⁶.

49. În ceea ce privește relevanța acestei evaluări, recurenta a susținut, mai întâi, că este o asociație profesională ce reprezintă micile măcelării, abatoare, comercianți cu ridicata și întreprinderi de procesare daneze, apoi că mai mulți dintre membrii săi, prin activitatea lor, se află într-o relație de concurență cu o întreprindere mare, care operează în același domeniu pe teritoriul danez, și anume Danish Crown, care ar avea cote de piață extrem de importante, și anume 95 % și, respectiv, 63 % în sacrificarea de porci și de juninci, și, în sfârșit, că Danish Crown, ca urmare a volumului ridicat de ape uzate, este supusă, prin măsura în litigiu, contribuției prevăzute de a treia tranșă a sistemului în trepte³⁷, ceea ce îi dă dreptul la redevențe mai reduse decât cele datorate de membrii săi, care sunt supuși numai contribuțiilor mai ridicate prevăzute de primele două tranșe ale acestui sistem.

50. Desigur, este adevărat că expunerea motivelor recurente în primă instanță este foarte superficială și, pe de altă parte, nu distinge în mod clar între diferitele condiții de admisibilitate a acțiunii. Totuși, dacă ne referim la *susținerile* menționate mai sus, care nu au fost contestate în mod valabil de Comisie și de Regatul Danemarcei în cursul procedurii, nu se poate contesta în mod serios că recurenta a evocat elemente pertinente pe baza cărora este foarte probabil ca membrii săi (sau cel puțin unii dintre ei) să se afle în concurență cu o societate care desfășoară aceeași activitate pe teritoriul danez și care poate beneficia, potrivit susținerilor sale, de măsurile în litigiu³⁸.

51. În aceste împrejurări, în măsura în care nu este de competența instanței Uniunii, în stadiul examinării admisibilității, să se pronunțe în mod definitiv cu privire la raporturile de concurență dintre un reclamant și beneficiarii măsurii în litigiu³⁹, este necesar să se considere, în opinia noastră, că recurenta a „expus în mod pertinent” că decizia în litigiu, care lasă intacte efectele măsurii în litigiu, este susceptibilă să îi pună pe membrii săi într-o situație concurențială dezavantajoasă și, prin urmare, această decizie le afectează în mod direct situația juridică, în special dreptul lor de a nu suferi pe această piață o concurență denaturată de măsura respectivă.

52. Apreciem, așadar, că recurenta este afectată în mod direct de măsura în litigiu, în sensul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.

³⁶ A se vedea, în ceea ce privește acțiuni declarate admisibile, Hotărârea din 14 aprilie 2021, Verband Deutscher Alten- und Behindertenhilfe și CarePool Hannover/Comisia (T-69/18, EU:T:2021:189, punctele 157 și 158), precum și Hotărârea din 2 iunie 2021, Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo/Comisia (T-223/18, nepublicată, EU:T:2021:315, punctele 95-99), și, în ceea ce privește o acțiune declarată inadmisibilă, Ordonanța Tribunalului din 24 septembrie 2019, Opere Pie d’Onigo/Comisia (T-491/17, EU:T:2019:692, punctele 31-35).

³⁷ Mai precis, aceasta este supusă celei de a treia tranșe a sistemului respectiv, în măsura în care evacuarea de ape uzate depășește cantitățile care se încadrează în prima și în a doua tranșă (a se vedea nota de subsol 4 din prezentele concluzii).

³⁸ Ridicăm, pe de altă parte, problema dacă Tribunalul nu a recunoscut el însuși în mod implicit, la punctul 77 din ordonanța atacată, faptul că, cel puțin, membrii recurente îndeplineau condiția de a fi *concurenți ai beneficiarului* presupusului ajutor de stat, atunci când afirmă mai întâi că, „deși reclamanta a arătat, desigur, că membrii săi se aflau în relație de concurență cu abatoarele de mari dimensiuni care profită de ajutorul invocat, nu a reușit să stabilească un efect concret al ajutorului invocat asupra membrilor săi și asupra propriei lor poziții concurențiale pe piață în cauză”, pentru a concluziona ulterior, la punctul 78 din ordonanța menționată, că această relație de concurență „nu este suficientă pentru a demonstra că poziția concurențială a membrilor săi pe piață este afectată în mod substanțial și sunt astfel vizate în mod individual de decizia [în litigiu]” (sublinierea noastră).

³⁹ A se vedea punctul 21 din prezentele concluzii.

2. *Cu privire la inexistența unor măsuri de executare*

53. Potrivit Comisiei și guvernului danez, în speță, există măsuri de executare în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, astfel încât a treia ipoteză prevăzută de această dispoziție nu ar fi aplicabilă. Mai precis, acestea susțin că, potrivit sistemului instituit prin măsura în litigiu, operatorii instalațiilor de epurare stabilesc în fiecare an tariful aplicabil celor trei tranșe ale sistemului în trepte, iar consiliile municipale competente aprobă acest tarif. În continuare, fiecare întreprindere daneză care evacuează ape uzate ar primi o decizie de impunere privind plata redevenței sale pentru tratarea apelor uzate de aceasta. În consecință, membrii recurenței ar putea contesta decizia de impunere menționată în fața unei instanțe naționale, susținând că regimul în discuție constituie un ajutor de stat ilegal în favoarea întreprinderilor care consumă cantități mari de apă.

54. Cu titlu introductiv, amintim că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, expresia „care nu presupune măsuri de executare”, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf al treilea segment de teză TFUE, trebuie să fie interpretată în lumina obiectivului acestei dispoziții, care constă, astfel cum acesta reiese din geneza sa, în a se evita ca un particular să trebuiască să încalce dreptul pentru a putea avea acces la o instanță. Or, atunci când un act normativ produce efecte în mod direct asupra situației juridice a unei persoane fizice sau juridice fără să fie necesare măsuri de executare, aceasta din urmă ar risca să fie lipsită de protecție jurisdicțională efectivă dacă nu ar dispune de o cale de atac în fața instanței Uniunii pentru a pune în discuție legalitatea acestui act normativ. Astfel, în lipsa unor măsuri de executare, o persoană fizică sau juridică, deși vizată direct de actul în cauză, nu ar fi în măsură să obțină un control jurisdicțional al acestui act decât după ce a încălcat dispozițiile actului menționat, prevalându-se de nelegalitatea acestora în cadrul procedurilor inițiate împotriva sa în fața instanțelor naționale⁴⁰.

55. În schimb, atunci când un act normativ presupune măsuri de executare, controlul jurisdicțional al respectării ordinii juridice a Uniunii este asigurat, indiferent dacă respectivele măsuri provin de la Uniune sau de la statele membre. Persoanele fizice sau juridice care nu pot, din cauza condițiilor de admisibilitate prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, să atace direct în fața instanței Uniunii un act normativ al Uniunii sunt protejate împotriva aplicării unui asemenea act în privința lor prin posibilitatea de a ataca măsurile de executare pe care le presupune acest act⁴¹.

56. Curtea a statuat, de altfel, în repetate rânduri că, pentru a aprecia dacă un act normativ presupune măsuri de executare, trebuie să se facă o raportare la poziția persoanei care invocă dreptul la acțiune în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf al treilea segment de teză TFUE. Așadar, nu are relevanță dacă actul în cauză presupune măsuri de executare în privința altor justițiabili. În plus, în cadrul acestei aprecieri, trebuie să se facă referire numai la obiectul acțiunii⁴².

⁴⁰ A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 58 și jurisprudența citată.

⁴¹ A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 59 și jurisprudența citată. Atunci când punerea în aplicare a unui asemenea act revine instituțiilor, organelor, oficiilor sau agențiilor Uniunii, persoanele fizice sau juridice pot să introducă la instanțele Uniunii o acțiune directă împotriva actelor de punere în aplicare în condițiile prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE și, în susținerea acestei acțiuni, să invoce nelegalitatea actului de bază în cauză, în temeiul articolului 277 TFUE. Atunci când această punere în aplicare revine statelor membre, persoanele menționate pot să invoce nevaliditatea actului de bază în cauză la instanțele naționale și să le determine pe acestea să sesizeze Curtea, în temeiul articolului 267 TFUE, pe calea întrebărilor preliminare (a se vedea Hotărârea Montessori, punctul 60 și jurisprudența citată).

⁴² A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 61 și jurisprudența citată.

57. În plus, Curtea a statuat că, deși, în raport cu beneficiarii unei scheme de ajutor, dispozițiile naționale care instituie această schemă și actele care pun în aplicare aceste dispoziții, cum este o decizie de impunere, constituie măsuri de executare pe care le presupune o decizie prin care schema este declarată incompatibilă cu piața internă sau prin care aceeași schemă este declarată compatibilă cu această piață sub rezerva respectării unor angajamente luate de statul membru în cauză⁴³, jurisprudența menționată nu poate fi transpusă situației concurenților unor beneficiari ai unei măsuri naționale care a fost considerată ca neconstituind un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, ca urmare a faptului că situația unui asemenea concurent se deosebește de cea a beneficiarilor unor ajutoare vizați de această jurisprudență în măsura în care acest concurent nu îndeplinește condițiile prevăzute de măsura națională în cauză pentru a fi eligibil să beneficieze de aceasta⁴⁴.

58. În speță, pe de o parte, nu există o măsură de executare a deciziei atacate emisă de Comisie sau de alte instituții ale Uniunii și, pe de altă parte, considerăm că membrii recurentei nu sunt vizați de măsuri naționale de executare.

59. Este adevărat că, în speță, situația recurentei este, într-o anumită măsură, diferită de cea care a făcut obiectul Hotărârii Montessori, în sensul că membrii săi sunt ei înșiși vizați de schema în litigiu și primesc o decizie de impunere în același mod ca și pretinsul beneficiar al ajutorului de stat. Situația acestor membri se distinge însă de cea a beneficiarilor măsurii în litigiu, întrucât ei nu au dreptul la tariful, mai avantajos, prevăzut de măsura respectivă în cadrul celei de a treia tranșe și care, potrivit susținerilor lor, constituie un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

60. În aceste condiții, în opinia noastră, ar fi artificial să se aștepte ca acești membri să solicite să li se aplice tariful respectiv, știind totodată că nu au acest drept, numai pentru a contesta refuzul în fața unei instanțe naționale pentru a o determina pe aceasta să adreseze Curții o întrebare cu privire la validitatea deciziei în litigiu⁴⁵.

61. În concluzie, apreciem că decizia în litigiu constituie un act normativ care nu presupune o măsură de executare în ceea ce privește recurenta, în sensul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.

62. Prin urmare, propunem ca acțiunea în primă instanță să fie declarată admisibilă.

C. Cu privire la trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului

63. În ceea ce privește aspectul dacă decizia în litigiu este afectată de nelegalitate, amintim că Tribunalul a considerat acțiunea inadmisibilă fără a examina motivele de fond invocate împotriva acestei decizii. Or, motivele respective implică efectuarea unor aprecieri ale faptelor pentru care Curtea nu este competentă⁴⁶.

⁴³ A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 63 și jurisprudența citată.

⁴⁴ A se vedea Hotărârea Montessori, punctul 65.

⁴⁵ A se vedea în special în acest sens Hotărârea Montessori, punctele 65-67, și Hotărârea din 28 octombrie 2020, Associazione GranoSalus/Comisia (C-313/19 P, nepublicată, EU:C:2020:869, punctele 38-42).

⁴⁶ A se vedea în special Hotărârea din 26 martie 2020, Larko/Comisia (C-244/18 P, EU:C:2020:238, punctul 25 și jurisprudența citată).

64. În consecință, apreciem că litigiul nu este în stare de judecată pe fond și că, în conformitate cu articolul 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, se impune trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului pentru a se pronunța asupra temeiniciei acțiunii.

VI. Cu privire la cheltuielile de judecată

65. Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

66. În temeiul articolului 138 alineatul (1) din regulamentul menționat, aplicabil procedurii de recurs prin articolul 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

67. În temeiul articolului 140 alineatul (1) din regulamentul menționat, aplicabil procedurii de recurs prin articolul 184 alineatul (1) din acesta, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

68. În speță, în ipoteza în care Curtea decide să trimită cauza spre rejudecare Tribunalului, nu va fi necesară pronunțarea asupra cheltuielilor de judecată⁴⁷.

VII. Concluzie

69. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții:

- anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 1 decembrie 2020, Danske Slagtermestre/Comisia (T-486/18, nepublicată, EU:T:2020:576);
- declararea acțiunii în primă instanță ca fiind admisibilă;
- trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului pentru a se pronunța asupra temeiniciei acțiunii în primă instanță;
- soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.

⁴⁷ În schimb, în ipoteza în care Curtea soluționează în mod definitiv litigiul și respinge acțiunea ca fiind inadmisibilă, va trebui ca Danske Slagtermestre să fie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comisia Europeană și să se concluzioneze că Regatul Danemarcei va suporta propriile cheltuieli de judecată.